

РЕШЕНИЕ

Номер 534

05.10.2020 г.

Град Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд – Бургас

На 21.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова
Членове: Галина Т. Канакиева
Мая П. Величкова

Секретар: Петя Е. Помакова Нотева
Прокурор: Йордан Сталев Дичев (АП-Бургас)

като разгледа докладваното от Галина Т. Канакиева Наказателно дело за възобновяване № 20202000600204 по описа за 2020 година

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е по искане на осъдено лице Д. П. С. , чрез неговия защитник адв. Кр.Кацарски от БАК за престъпление от общ характер за възобновяване на наказателно дело.

В искането на упълномощения защитник на осъдения Д. П. С. е релевирано основание за възобновяване на делото по чл.422, ал.1, т.5, вр. с чл.348, ал.1, т.3 от НПК – явна несправедливост на наложеното наказание поради отказ да се приложи чл.55, ал.1, т.2 от НК и да се наложи наказание пробация. Претендира се възобновяване на ВНОХД №407/2020г. по описа на ОС - Бургас, изменение на въззивното решение и определяне на наказанието при условията на чл.55, ал.1, т.2 от НК - пробация. Твърди се, че при разглеждане на делото от въззивната инстанция, последната неправилно е приела, че личността на подсъдимия е със завишена степен на обществена опасност поради обремененото му съдебно минало, както и че не са налице многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства. Направено е искане за спиране изпълнението на присъдата на осн. чл.420, ал.3 от НПК, което не се поддържа пред настоящата инстанция, поради което въззивният съд не се произнесе по него.

В съдебно заседание защитникът на осъдения Ст. заяви, че поддържа искането за възобновяване на наказателното дело по изложените в писменото искане съображения. Навежда доводи, че осъденият е направил пълни самопризнания, посочил е къде са крадените вещи и с негово съдействие откраднатото е било възстановено. Намира, че след като въззивната инстанция е преквалифицирала деянието по чл.197, т.3 от НК са били налице основанията за приложение на чл.55 от НК. Сочи, че предходното осъждане на Ст.

по чл.249 от НК е изолиран случай в неговия живот. Намира, че целите на чл.36 от НК ще се осъществят и чрез наказание пробация, тъй като наказанието лишаване от свобода с привеждане на осъждането по чл.249 от НК е явно несправедливо и няма да доведе до неговото поправяне, още повече, че той е започнал работа преди осъждането му. Счита наказанието за прекомерно тежко и моли апелативния съд да възобнови наказателното производство, да измени решението на въззивния съд и да наложи наказание пробация на осн. чл.55, ал.1, т.2 от НК.

Осъденият Ст. в личната си защита моли съда да възобнови наказателното производство и да му наложи наказание пробация.

В последната си дума заявява, че съжaliaва за извършените деяния. Моли да му се даде шанс с налагане на наказание пробация.

Представителят на Апелативна прокуратура – Бургас изрази становище, че искането за възобновяване на наказателното производство е неоснователно и следва да се остави без уважение. Намира, че и двете съдебни инстанции много подробно са обсъдили в мотивите на съдебните актове, независимо от правната квалификация, която са приели за първото престъпление, за което е признат за виновен и осъден Ст., че в конкретния случай липсват обстоятелствата по чл.55 от НК. Споделя това становище на решаващите съдилища, което намира за законосъобразно и изцяло кореспондиращо със събрания доказателствен материал. Моли въззивния съд да приеме, че искането за възобновяване на наказателното производство е неоснователно и да го остави без уважение.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите в искането на осъдения Д. П. С. , подадено чрез неговия защитник, съобрази устно изразените в съдебно заседание становища на представителя на апелативна прокуратура, на защитника на осъденото лице и на самия осъден, и като провери материалите по делото, установи следното:

Искането за възобновяване на наказателното дело е допустимо, тъй като е направено от осъдено лице за престъпление от общ характер и в изискуемия от чл.421, ал.3 от НПК шестмесечен срок, считано от деня на влизане в сила на присъдата – 14.07.2020 год. - датата на постановеното въззивно решение №79 по ВНОХД№ 407/2020г. по описа на ОС - Бургас. Липсвала е законова възможност за касационно обжалване на въззивното решение. Искането има за предмет на претендираната проверка, съдебен акт от категорията на визираните в чл.419, ал.1 и чл.422, ал.1, т.5 от НПК – присъда, непроверена по касационен ред по жалба на подсъдимия, в чийто интерес се претендира отмяната.

Разгледано по същество, искането за възобновяване на наказателното дело е неоснователно.

С присъда № 35/17.02.2020 г., постановена по НОХД№ 5077/2019г. Бургаският районен съд е признал подсъдимия Ст. за виновен в извършване на престъпление по чл.195, ал.1, т.3 и т.4, вр.чл.194, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, за което му е наложил наказание при условията на чл.58а, ал.1 от НК десет месеца лишаване от свобода, което на осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален общ режим. Със същата присъда е признал подсъдимия Ст. за виновен в извършване на престъпление по чл.354а, ал.5, вр. ал.3, т.1 от НК, за което го осъдил на наказание глоба в размер на 300 лева. На основание чл.23, ал.1 от

НК е наложил на Ст. едно общо в размер на най - тежкото наказание измежду наложените - 10 месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим и на осн.чл.23, ал.3 от НК е присъединил наказанието глоба в размер на 300 лева. Със същата присъда съдът е привел в изпълнение на осн. чл.68, ал.1 от НК наказанието по НОХД№619/2018г. по описа на БОС, в сила от 20.07.2018г., осем месеца лишаване от свобода, което да изтърпи отделно и изцяло при първоначален общ режим на осн. чл.57, ал.3, вр. ал.1, т.2, б.„в“ от ЗИНЗС. На осн. чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият Ст. е осъден да заплати направените разноски по делото.

Присъдата е била проверена по въззивен ред по повод подадена въззивна жалба от подсъдимия и с решение №79/14.07.2020г. постановено по ВНОХД№ 407/2020 г. по описана Окръжен съд – Бургас е била изменена, като съдът е преквалифицирал деянието по чл.197, т.3, вр. чл.195, ал.1, т.3 и т.4 , вр. чл.194, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК и е намалил наложеното наказание на осем месеца лишаване от свобода, като го оправдал по първоначално повдигнатото му обвинение по чл.195, ал.1, т.3 и т.4 , вр. чл.194, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК. Изменил е присъдата и по отношение на общото определено наказание на осн. чл.23, ал.1 от НК, като е намалил същото от 10 на 8 месеца лишаване от свобода. Потвърдил е присъдата в останалата ѝ част.

Предмет на настоящото производство за възобновяване е постановеното въззивно решение. Наведените от осъдения Ст. и неговия защитник основания за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5, вр. чл.348, ал.1, т.3 от НПК не се подкрепят от данните по делото, поради което искането е неоснователно.

Мотивите на въззивното решение са изготвени при спазване на изискванията на процесуалната норма на чл.339, ал.2 от НПК. Тяхното съдържание е пълно, като изложените в него фактически и правни изводи са убедително аргументирани, и е даден отговор на доводите на защитата на подс. Ст. досежно претендираната явна несправедливост на наложеното наказание. Вътрешното убеждение на въззивния съд е формирано съобразно процесуалните изисквания на чл.14, ал.1, вр. чл.317 и чл.339, ал.2 от НПК. Въззивният съдебен акт съдържа всестранен, задълбочен анализ и преценка на доказателствата отнасящи се до индивидуализацията на наказанията на подсъдимия за двете престъпления. Мотивите на съда позволяват проверка на правилността на формиране на вътрешното съдийско убеждение и дават обоснован отговор на направените във въззивната жалба оплаквания за явна несправедливост на наложеното наказание за престъплението по чл. 195 от НК. Въззивният съд е направил собствен анализ и оценка на доказателствените източници. Обсъдил е оплакванията на жалбоподателя относно твърдяната явна несправедливост на наложеното наказание.

Решаващите съдебни инстанции не са допуснали нарушения на процесуалните правила при формиране на вътрешното си убеждение по отношение на наложеното наказание. Подробно и детайлно са обсъдили събраните по делото гласни и писмени доказателства, обективирани в гласните и писмени доказателствени средства.

Двете инстанции са спазили принципите за обективно, всестранно и пълно изследване на доказателствения материал, необходимо за правилното решаване на делото и формиране на

вътрешното си убеждение въз основа на обективно и всестранно установени в пълнота факти по делото. На базата на задълбочената преценка на събраните по делото доказателства решаващите съдилища са изяснили правилно фактите по делото, като въззивната инстанция правилно е преквалифицирала деянието на подс. Ст. по чл.197 от НК, предвид възстановяването на предмета на престъплението, като е изменила присъдата в тази част.

По отношение на твърдяното основание за явна несправедливост на наложеното наказание на подс. Ст., поради неоснователно неприлагане на чл.55, ал.1, т.2 от НК, настоящата инстанция намира същото за неоснователно.

Двете инстанции са индивидуализирали наказанията на подс. Ст. за отделните престъпления, като са отчели наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, обществената опасност на деянието и извършителя, като са съобразили и целите на наказанието. По отношение наказанието на подс. Ст. съдилищата са обсъдили детайлно всички установени по делото обстоятелства от значение за неговата индивидуализация, правилно са съобразили наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, между които и обремененото му минало. Въззивният съд е доразвил съображенията на първата инстанция, като правилно е споделил становището, че наличните смекчаващи отговорността обстоятелства каквито са съдействието в досъдебното производство за разкриване на обективната истина, доброто процесуално поведение, трудовата ангажираност, не са нито многобройни, нито изключителни по своя характер по смисъла на чл.55 от НК, а и най- лекото предвидено в закона наказание не е несъразмерно тежко за дееца. Преквалифицирайки деянието по чл.197 от НК въззивният съд правилно е приел, че възстановяването предмета на престъплението по чл.195 от НК не следва да се отчита допълнително като смекчаващо обстоятелство, тъй като е предвидено от законодателя като квалифициращо такова. Неправилно въззивния съд е приел като смекчаващо обстоятелство младата възраст на подсъдимия. Същият е бил на 26 години, към момента на извършване на деянието. За да се цени „младата възраст“ като смекчаващо отговорността обстоятелство, тя следва да бъде близка до непълнолетието, тъй като именно това е възрастта, в която моралните императиви не са достатъчно устойчиви. Правилно въззивният съд е съобразил и наличните отегчаващи отговорността обстоятелства – наличието на две квалифициращи обстоятелства, обремененото съдебно минало на подсъдимия, броят на деянията в границите на продължаваното престъпление - 11, което сочи на трайност на престъпния умисъл, множеството засегнати пострадали, както правилно е посочил районният съд. Правилно съдилищата са приели, че наказанието следва да се определи при значителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, но същите не са многобройни или изключителни по своя характер, а и наличните отегчаващи отговорността обстоятелства не дават основание за прилагане на чл.55, ал.1, т.2 от НК и замяна на наказанието лишаване от свобода с пробация. От значение в настоящия казус е и обстоятелството, че многобройните деяния в рамките на продължаваното престъпление са извършени в изпитателния срок на предходното осъждане, което сочи, че деецът не се е поправил и превъзпитал и целите на наказанието по чл.36 от НК не биха се постигнали с

наказание пробация, поради което същото ще се яви обществено неоправдано.

Ето защо наложеното наказание за престъплението по чл.197 от НК е справедливо определено по реда на чл.54 от НК и редуцирано по чл.58а, ал.1 от НК. Същото е адекватно на степента на обществената опасност на деянието и тази на личността на дееца. Ето защо присъдата и въззивното решение не страдат от порока по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

Мотивиран от изложените съображения, апелативният съд прие, че искането за възобновяване на наказателното производство по делото е неоснователно и следва да се остави без уважение.

Ето защо и на основание чл.426, ал.1, вр. чл.354, ал.1, т.1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. П. С. , подадено чрез неговия защитник адв. Кр.Кацарски от БАК за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 5077/2019 г. по описана РС - Бургас и ВНОХД № 407/2020 год. по описа на ОС - Бургас на осн. чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____